

2) Anden Behandling af:

Forslag til Lov om Forandring i og Tillæg til Lov om Gaandværks- og Fabrikdrift m. M. af 29de December 1857.

Mødet hævet Kl. 4.

Stogfyrgetyvende Møde.

Fredagen den 14de Marts 1873, Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til og Forandringer i Loven af 8de Marts 1856 om Tilveiebringelse af Midler til fri Fattigunderstøttelse og om disse Midlers Beskaffenhed.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3083—88).

Brinck-Seidelin: Som jeg tillod mig at bemærke ved Indbringelsen af det foreliggende Lovforslag, tilsigter det at supplere Loven af 8de Marts 1856 med forskellige Bestemmelser, som jeg efter det Kjendskab, jeg har til den Maade, hvorpaa denne Lov hidtil har virket, maa anse for nødvendige, navnlig dersom der gennem den paagjældende Institution skal kunne udvilles en velordnet Fattigforsørgelse, som den private Godgjørelse maatte føle Trang til at støtte. Den væsentligste for ikke at sige den eneste Forbring, der med Føje kan stilles til en Lov, hvorpaa en frivillig Fattigforsørgelse skal kunne udvilles, er, at den ved en saadan Lov organiserede Institution ikke alene i Loven har en Anvisning paa, hvad der er dens Opgave og Formaalet for dens Virksomhed, men ogsaa ved Loven har modtaget en saadan Organisation, at den er i Stand til at kunne røgte sin Opgave. Men fyldestgør da nu Loven af 8de Marts 1856, saaledes som den siden sin Emanation uforandret har bestaaet, denne Forbring? Jeg tror det ikke, thi en nødvendig Betingelse for, at Bestyrelsen for den frivillige Fattigforsørgelse paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade kan røgte sit Hverv, er, at den ved et stadigt og virksomt Tilsyn med de Trængende erhverver et nøie Kjendskab til disse hele Levevis og hushlige Forhold, — kun derved bliver Bestyrelsen i Stand til at anbringe sin

Hjælp i rette Tid og paa rette Sted, — men et saadant stadigt og virksomt Tilsyn med de Trængende er det ikke muligt for den ved Loven af 1856 etablerede Bestyrelse paa tre Medlemmer i hvert Fattigkassedistrikt at kunne føre, fordi denne Bestyrelse er for faatallig, endog saa i Fattigkassedistrikter af Middelførrelse, end sige da i de større Fattigkassedistrikter paa Landet og næsten i famelige Fattigkassedistrikter i Kjøbstæderne. Der er en anden ogsaa meget følelig Mangel ved Loven af 1856, den nemlig, at der ikke i samme er tilkendegivet Bestyrelserne den Opgave, der er stillet dem, samt hvad de have at iagttage for at fyldestgøre denne Opgave, thi om der ogsaa skulde findes enkelte Bestyrelser, der ved eget Initiativ kunne ordne det Fornødne, saa trænger dog den langt overveiende Del af Bestyrelserne, der i Reglen bestaa af Almuesmænd, til i Loven at have Regler givne for, hvad de have at iagttage, naar de tilfredsstillende skulle kunne røgte det dem betroede Hverv. Se, det er disse Mangler ved Loven af 8de Marts 1856, som tilsigtes fjernede ved det foreliggende Lovforslag, for at den ved denne Lov etablerede Bestyrelse maa kunne blive organiseret paa saadan Maade, at den afgiver fyldestgørende Sikkerhed for, at det, som bliver den betroet til de Trængende, ogsaa vil blive fordelt efter den tilstedeværende Værdighed og Trang og med tilbørligt Hensyn til at opretholde de Trængende i deres redelige Bestræbelser for ved egen Hjælp at føre en selvstændig Tilværelse. Først naar der er en Institution, som er organiseret paa den Maade og kan fyldestgøre sin Opgave, først da tror jeg, at der fra Lovgivningsmagtens Side er gjort, hvad der kan gøres for Udviklingen af en frivillig Fattigforsørgelse. Det maa da blive den private Velgjørenheds Sag, om den vil benytte denne Institution eller gaa sine egne Veie med sine Gaver; men Institutionen bør være tilstede overalt og være saa velordnet som muligt for at kunne betjene dem, der ville benytte den.

Hvad nu Lovforslagets enkelte Bestemmelser angaar, da skal jeg ved denne første Behandling naturligvis kun omtale dem, der i Principet fravige, hvad der i Loven af 8de Marts 1856 er foreskrevet. Foreløbig skal jeg bemærke, at foruden de i § 1 opførte Indtægter, der formentlig ville erkjendes for alle at være af den Beskaffenhed, at de rettelig bør tilfalde de Trængende, der understøttes af den frivillige Fattigforsørgelse, har jeg troet, at der kunde være Spørgsmaal om, hvorvidt ikke ogsaa de Kjendelser og Afgifter, som ifølge Næringslovens §§ 12, 13 og 72 erlægges for Næringsbevis og Ret til Brændevinshandel, Krohold m. m., og som hidtil have tilflydt Kommunens Kasse, i Fremtiden burde komme den frie Fattigforsørgelse til gode. Disse Kjendelser udgjøre paa mange Steder et ikke ringe Børløb, men staa maaste paa de paagjældende Steder i omvendt Forhold til den tilstedeværende Trang. Jeg har